

Arrest

nr. 161 987 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 25 maart 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 7 juni 2013 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 25.03.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

wettelijke vertegenwoordigers van:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Er worden medische elementen aangehaald voor [K.E.].

Op 07.11.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 15.10.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag d.d. 15.10.2012. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing d.d. 07.11.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er op het standaard medisch getuigschrift d.d. 04.03.2013 wordt verwezen naar een bijlage. Deze bijlage kon echter niet mee in overweging worden genomen overeenkomstig art 9ter §1, 4e lid, aangezien deze bijlage ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook voeren zij een manifeste beoordelingsfout aan. Zij betogen in essentie dat, doordat de huidige aanvraag onontvankelijk werd verklaard omdat het om dezelfde medische elementen zou gaan waarover eerder reeds werd beslist, terwijl de in de eerdere beslissing van 7 november 2012 enkel werd geoordeeld dat de aandoening niet direct levensbedreigend was, de medische elementen van hun aanvraag nooit naar behoren werden beoordeeld in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

Artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

De Raad van State oordeelde in zijn arrest nr. 232.626 van 20 oktober 2015 *“dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren.”*

De Raad van State oordeelde verder dat het *“volstaat het dat een eerdere aanvraag op grond van bepaalde medische elementen is ingediend opdat een latere op grond van diezelfde elementen ingediende aanvraag niet-ontvankelijk moet worden verklaard en is het niet relevant of over de eerdere aanvraag reeds een beslissing is genomen.”* Aangezien de Raad van State duidelijk van oordeel is dat in het licht van artikel 9, §3, 5° van de vreemdelingenwet, de enige relevante vraag is of er reeds eerder een aanvraag werd ingediend op basis van dezelfde medische elementen en het daarbij niet relevant is of er over die eerste aanvraag al een beslissing werd genomen, volgt hieruit eveneens dat het evenmin relevant is op grond van welke concrete motieven die eerste aanvraag werd geweigerd.

Overeenkomstig de duidelijke rechtspraak van de Raad van State over de toepassing van artikel 9ter, §3, 5°, vermag de Raad voor Vreemdelingbetwistingen niet de bestreden beslissing te vernietigen op grond van het feit dat in de eerste 9ter-beslissing van 7 oktober 2012 werd geoordeeld dat de aandoening van betrokkene “niet direct levensbedreigend” is. Immers is de enige vraag die in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet aan de orde is, of er een eerdere aanvraag was op basis van dezelfde medische aandoening. De motivering van de beslissing die tot de eerste aanvraag aanleiding heeft gegeven, is daarbij niet relevant. Derhalve kon de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook, blijkens de interpretatie die door de Raad van State aan artikel 9ter, §3, 5° werd gegeven, volstaan met de verwijzing dat het gaat om dezelfde medische aandoening als in de eerste aanvraag ingediend op 15 oktober 2012. Het motief dat in de beslissing van 7 november 2012 enkel werd geoordeeld dat de aandoening niet levensbedreigend is en mogelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet daarbij te beperkend werd geïnterpreteerd, is daarbij volstrekt overbodig en kan niet leiden tot de vernietiging van de thans bestreden beslissing.

Het middel, dat voor het overige betrekking heeft op de situatie in Kosovo, in het bijzonder met betrekking tot het verstrekken van medische zorgen, doet geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekers reeds een aanvraag op basis van dezelfde aandoening indienden zodat de huidige aanvraag overeenkomstig artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet, onontvankelijk moest worden verklaard. In de mate verzoekers nog betogen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere toepassing kent dan artikel 3 van het EVRM, maakt deze beoordeling geen deel uit van de thans bestreden beslissing, maar betreft deze de motivering van de beslissing van 7 oktober 2012. Het kwam verzoekers toe tegen die beslissing beroep in te dienen. De verwijzing naar de concrete motieven van de beslissing van 7 oktober 2012 is te deze slechts een overtoollig motief dat geen invloed heeft gehad op het determinerende motief van de thans bestreden beslissing. Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT